

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Odysseens 1ste, 2^{den} og 3^{die} Sang,

oversatte af det Græske,

og udgivne som

Indbydelseskrievt

til den offentlige Examen

i September 1824

i Rolding lærde Skole

af

P. G. Sibiger,

Skolens Rector.

Universitetsbibliothekets Bibliothek

Kjøbenhavn.

Trykt hos Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Fra Kolding lærde Skole dimitteres i September 1824:

Enoch Christian Krarup, Søn af Pastor Krarup i Veirum ved
Holsfæbro.

Alexander Johannes Henrich Brandt, Søn af Pastor Brandt
i Gamtofte ved Næsens.

Odysseens første Sang.

Manden besyng mig, o Musa! den meget erfarne, som vidtom
 flakked, da Troias den hellige Stad indtaget han havde.
 Mange Mennekers Byer han saae og Søder han kjendte,
 Mangen Besvær paa Habet han og udstod i sit Hjerte,
 sikkrende Livet sig selv og Bennerne Veien til Hjemmet. 5.
 Ikke han Bennerne reddede dog, skjøndt stræbende saare,
 thi ved formastelig Daad de selv sig Døden beredte, —
 Taablige! hvilke Hyperions Søns, Gud Helios' Døer
 opaad'; derfor berøved dem han Hjemvendelsesdagen.
 Heraf Noget fortæl og os Zevs' himmelske Datter! 10.

Alt var hjemme Enhver, som havde Fordørvelfsens Afgrund
 undflyet, Hver, som frelst var sluppen fra Krigen og Habet;
 Ham alene, med Savn af Hjemkomstsvei og af Hustru,
 opholdt Nymphen, den høie Kalypso, den herlige Guddom,
 hist i de hvælvede Grotter, af Lyst til at vorde hans Mage. 15.
 Men, da i Tidernes rullende Kreds nu Aaret var kommet,
 hvori Guderne havde bestemt, at vende han skulde
 hjem til Ithake, ikke han end var Trængslerne undflyet,
 selv blandt elskede Venner, og Guderne ynkedes alle;
 ene Poseidon ei; thi vild hans Brede forfulgte 20.

Gudernes Lige, Odyssevs, før han naaede sit Hjemland.
 Til Aithiopernes fjernede Folk bortvandret var Guden,
 hen til de yderste Mænd, de tvofoldskilte — ved Solens
 Nedgang nogle, og andre igjen ved Hyperions Dvgang, —
 selv, ved Tyres og Lams Hekatomber tilstede at være. 25.

Siddende hos, han Maaltid hist glad nød; men de andre
 vare forsamlede alle i Jævs', den Olympiers Bolig;
 Ordet iblandt dem der tog Guders og Menneskers Fader,
 thi han erindrede vel udi Sind hiin stolte Nigisthos,
 hvem Agamemnoniden, den vidnavnkundige, dræbte — 30.
 ham hukommende, talte han saa til de evige Guder:

Åk! hvor gjerne de Jordiske Skuld dog kaste paa Guder!
 Onderne, si de, komme fra os; skjøndt selv de ved egen
 Daarskab døie af Lidelser Meer, end Skjebnen bestemte.
 Saa mod Skjebnens Bestemmelse nu Nigisthos tilagte 35.
 tog Agamemmons Vio, og ihjel ham slog ved hans Hjemkomst
 — kjendte dog Straffen den svære, thi forud havde vi sagt ham,
 da Hermeias vi sendte, den speidende Argoødræber:
 ikke han maatte ihjelslaae Hiin, ei friste hans Hustru,
 thi for Atriden engang vist Blodhevn skulde Drestes 40.
 tage, naar Yngling han blev, og haged med Længsel til Hjemland.
 Saa Hermeias talte; men ei han bevæged Nigisthos'
 Sind, skjøndt raadende godt. Nu Alt han har fuldelig undgjeldt.

Ham gjensvarede da blaaiede Guddom Athene:
 O Kronide, vor Fader! de Mægtiges høie Behersker! 45.
 Hiin vist efter Fortjeneste sank i Fordærvelsens Afgrund.
 Saa og Andre forgaae, som til sliq Daad monne sig driste!
 Men af Bekymringer brænder min Barm for den kloge Odyssevs,
 Vanheldsmanden, som Sorg alt længe, fra Elskede adskilt,
 lider paa omskydt D, hvor Vandenes Navle er hensat. 50.

Dækket er Den af Skov, og Bo har der en Gudinde,
 Datter af Atlas, den kløgtige, han, som kjender i Havet
 trindt hvert Afsgrundsdyb, og selv fastholder de lange
 Støtter, som Landene vidt adskilte fra Himmelen holde.
 Hist hans Datter den Arme, den Sorgende holder tilbage. 55.

Ideligt hun med blød og med sømmeligt smigrende Tale
 lokke ham vil til at glemme Ithakiske Hjem; men Odyssevs
 ønster fra Fædreland blot Nøgen at see opspringe —
 gjerne han døe da vilde; — og ei omsider af Medynk
 røres, Olympiske Gud! din Varm? Har ikke Odyssevs 60.
 Offer dig bragt til Behag ved Argeiernes Skibe i vide
 Troiske Land? Hvi vil du mod ham udgyde din Harm, Zevs?

Svarende da Skysamlere Zevs tiltalede hende:

Hvilket Ord er fra Tændernes Hegn undsluppet dig Datter?
 Hvorfor skulde vel jeg gudlige Odyssevs forglemme? 65.

Over de Jordiske staaer han i Kløgt, og rundeligt Offer
 evige Guder han gav, som beboe vidtbredede Himmel.
 Men jordfavnende Gud Poseidon, ubøielig, stedse
 hadet ham har for Kykloens Skyld, hvem Diet han blinded,
 Guderne lignende Mand, Polyphemos, af alle Kykloer 70.

meest udmærket i Kraft; — født havde ham Nymphen Thoosa,
 Datter af Phorkys, en Drot i det vildtufrugtbare Saltedyb,
 Da med Poseidon hun blandet sig havde i hvælvede Grotte.
 Der for ei jorddryssende Gud Poseidon Odyssevs
 dræber, men lader ham langt omfakke fra Fædrenejordbund. 75.

Alle, velan! dog lader os nu raadslaae om hans Hjemfart,
 for at han did kan naae! Og sin Harm bortjage Poseidon!
 Wisefelig ikke formaaer hans Magt os alle at modstaae,
 og alene at stride med Trods mod de evige Guder.

- Ham gjensvarede da blaaøiede Guddom Athene : 80.
 O Kronide, vor Fader, de Mægtiges høie Behersker!
 Hvis til Behag nu Dette vil vorde de salige Guder,
 at til sit Hjem skal vende den klogskabrige Odyssevs,
 lader os Argosdræberen da, budbringende Hermes,
 hen til Ogygiæ D bortskynde, for snarest at sige 85.
 Nymphen, den haarlokfagre, vor fastfaste Beslutning:
 Bei for den kjække Odyssevs beredt, at hjem han kan drage.
 Selv til Ithake hen jeg gaaer, for Sønnen med større
 Kraft at skynde til Daad, og Mod ham lægge i Hjertet,
 at til Forsamling han flux haarfagre Achæer mon falde 90.
 og mod de Beilendes Hob udfæde Befaling, som stedse
 slagte ham Flokke af Faar og af tungtfodsløbende Hornkvæg.
 Sende jeg vil ham hen til Sparta og sandige Pylos,
 spørgende efter sin Fader, om hore han kunde hans Hjemkomst,
 og, for at hæderligt Ny han kan blandt Mennesker vinde. 95.
- Talede saa, og til Fødderne bandt de herlige Saaler,
 gyldne, ambrosiske, hvilke saa let over Havet Gudinden
 bare med Vindenes Pust og over umaadeligt Landstrøg —
 greeb det vældige Spyd, hvast spidset med Kobber, det tunge,
 store og stærke, med hvilket hun Heltenes Rækker betvinger, 100.
 dem, paa hvilke hun vredes, den mægtige Faders Datter.
 Med hun med Jil sig svingede brat fra Olympiske Linder,
 stod ved Odyssevs's Forgaard snart, blandt Ithakes Folk, ved
 Gaarddørstærkflen, og holdt udi Haand ertsblinkende Landse —
 Mentæ i Skikkelse liig, Gjestvennen, de Taphiers Høvding. 105.
 Inde hun Beilerne fandt, de hovmodsf frække, som foran
 dobbelte Dør med Steentræksleg forlystede Sindet,
 strækkende hen sig paa Huder af Kvæg, som slagtet de havde.
 Dem opvartede travle Herolders og Tjeneres Skare.

- Rogle i Blandingsfaalerne Vand god' sammen med Vinen, 110.
 Andre igjen gned' Bordene af med de hullede Svampe,
 fatte dem derpaa frem, og Kjød uddelte i Mængde.
 Først gudlige Telemachos vaer blev hende, thi mellem
 Beilerne han og sad, og martredes saare i Hjertet,
 seende for sig i Sjæl sin Fader, den djarve, om hjem han 115.
 kunde dog komme og Beilerne's Flok adsplitte i Borgen,
 Hæder erhverve sig selv, og over sin Eiendom herste.
 Grublende saa han hos Beilerne sad, da han skued Athene;
 gik til Porten i Hast, thi harmes han maatte i Sindet,
 skulde en Gæst ved den yderste Dør staae længe — og nær han 120.
 traadte, og greb Hiins Høire, og tog ertsblinkende Landse,
 taledes disse bevingede Ord, og sagde til hende:
 Hil dig, o Gæst! Velkommen hos os du skal vorde, og siden,
 Fvæget af Maaltid, sig du kan, hvortil du mon trænge.
 Falte, og foran gik, og Pallas Athene ham fulgte. 125.
 Og, da ind nu komne de var' i Palladset, det høie,
 Spydet han tog, og det stilled i glatafhoverlede Spydsfab,
 op til den kneisende Pille, hvor og stor Mængde af andre
 Spyd opstillet man saae, tilhørende kjække Odyssevs.
 Hende han bød paa en Trone at sidde, og bredte et Teppe, 130.
 smukt, baldyret med Kunst, og en Skammel ved Fodderne var der.
 Men til sig selv han satte en Stol, kunssiret, og langt fra
 Beilerne, for at den Fremmede ei, fortrædelig over
 Lummelen, skulde iblandt de Frække ved Maaltidet væmmes,
 og for at spørge han kunde om fjerntfraværende Fader. 135.
 Tjenestefvinden med Haandtvættsvand indtraadte, og gad af
 Gydekanden, den skønne, den gyldne, i sølverne Bækken
 Vandet til Vask — blanktglattede Bord fremsatte hun derpaa.
 Verbar treen Huusholdersten frem med Brød, og af mange

- Ketter lagde hun for, uddelende venlig sit Forraad. I40.
 Ind Forstjæreren kom, frembærende Fæde med alt Slags
 Kjød, og satte det hen, og stillede gyldne Pokaler
 for dem, og flittig Herolden gif om, isfjænkende Vinen.
- Ind og Veilerne traadte, de stolte, og satte sig derpaa
 alle, enhver i sin Orden omkring paa Stole og Troner. I45.
 Og dem Herolderne Vand over Hænderne gode og Brodet
 dnygede Ejenestepigerne op ndi flettede Kurve;
 Unglinger fyldte med Drik Wiinblandingskæaler, og Hine
 Hænderne rækkede ud mod det velanrettede Maaltid.
- Men, da Lysten til Drikke og Mad bortjaget de havde, I50.
 Tanker og Hu Medbeilerne da henvendte til Andet,
 lystende Sang og Dands, thi et Maaltids Smykke er Dette.
 Og udi Hænderne gav en Herold den herlige Kithar
 Phemios, ham, som sang blandt Veilerne tvungen og nødig.
 Og han Estrangene slog, og det listige Kvad isfemte. I55.
 Men Telemachos talte til hiin blaasiede Guddom,
 holdende Hovedet nær, at de Andre ham skulde ei høre:
- Gjæstven! Ikke dog vreed du vorder for Hvad jeg vil sige?
 Hu henvende nu Diøse til Sligt, til Dands og til Kithar,
 lettelig, da de en Andens Mad straffose fortære, I60.
 Hans, hvis hvidnende Been etsteds hensmuldre for Regnen,
 ligge etsteds paa Land, eller Saltvandsbølgen dem tumler.
 Duffelig, dersom de skuede ham til Ithake hjemvendt,
 alle i Fodderne ræfere da de vilde sig ønske,
 end de rige paa Skatte af Guld og paa Klædninger ere. I65.
 Nu omkommen er Han ved en ond Eilskikkelse! — intet
 kvægende Haab vi have, om end af de Jordiske Regen
 sagde, han kom; — hans Hjemkomstdag til Intet er vorden!
 Men — nu vilde du vel mig fortælle og sige med Sandhed:

hvo, og af hvilket Folk du er, og din Stad, og din Herkomst? 170.
 Ogsaa, paa hvad for et Skib du kom? Hvorledes dig Søfolk
 bragde til Ithake hid? og hvo de sig rose at være?

Thi vist ikke jeg troer, at tilfods hertil du er kommen.

Ogsaa Dette mig sig oprigtig, at vide jeg kan det:

om du som Fremmed til Ithake drog? eller har du min Faders 175.
 Gjestven været tilforn? thi vort Huus besøgtes af mange
 andre Mænd, thi han omgængelig leved med Alle.

Ham tiltalte igjen blaasiede Guddom Athene:

Dette jeg skal dig sraax, og med al Sandfærdighed sige:

Mentes, kloge Anchialos's Søn jeg mig roser at være; 180.

Mareelskende Taphiers Folk som Drot jeg behersker;

hid nu kom jeg med Skib, og med Reisefæller, og seiler
 bort over viinmørkt Hav, til et fremmedttalende Folkslags,
 efter Robber til Lemese hen, medbringende blankt Jern.

Mærved Landet mit Skib er lagt, affides fra Staden 185.

hisset i Rheithriste Bugt, tæt under den Reiske Bjergskov.

Men vi rose os af, Gjestvenner fra Fædrenes gamle

Dage at være, ifald du vil gaae, og Dbingen spørge,

Helten Laertes, om hvem man siger, han aldrig til Staden

drager, men lever i Kummer og Sorg affides paa Landet, 190.

ene med aldrende Pige, som Mad, opvartende, sætter

for ham, og Drikke, naar tungt ham Lemmerne Mæthed betager,

medens han slæber sig modig omkring i den frodige Wiingaaard.

Nu er jeg kommen, fordi man har sagt, at din Fader var hjemme

mellem sit Folk; men Guberne vist affjære ham Veien. 195.

Thi ei ligger etsteds gudlige Odyssevs paa Jorden

død, men levende holdes han end tilbage i vide

Hav paa en omflydt Ø, og grusomme Mænd han tvinge,

barske, som Manden etsteds mod hans Willie holde tilbage.

- Dog sandfige jeg skal dig nu, hvad selv i min Darm de
Evide lægge, og som jeg det troer, fuldbyrdet vil worde;
Skjøndt jeg ei Spaamand er, og ikke har Fuglene gransket.
Endnu længe han ei fra den elskede fædrene Jordbund
fjernet skal være, om Lænker af Jern endogsaa ham fængslede.
Hjemvei finde han skal, thi riig er Manden paa Klogskab. 200.
- Men mig fortæl, jeg dig beder, og siig mig dog dette med Sandhed:
er du, en saadan Yngling, for vist og Søn af Odyssevs?
Saare forunderligt ham du ligner paa Hoved og smukke
Dine; thi hyppigen saa med hinanden vi vare i Samkvem
for til Troia ombord han gif, hvor ogsaa de andre
tappre Argeiiske Mand hendrog' i de bugede Skibe. 205.
- Ikke Odyssevs jeg, ei mig han siden har skuet.
Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling:
Dette jeg skal dig o Ven med al Sandfærdighed siige:
Hans Søn, siger min Moder, jeg er; men ikke med Wisshed 210.
jeg det veed, thi Ingen jo selv grant kjender sin Herkomst.
Alt! gid Søn jeg var af en Lykkebegunstiget Fader,
som i sin Eiendom truffen blev af den høiere Alder!
Den blandt dødelig Menneskeslægt meest Skjebneforfulgte,
Dens Søn nu, man siger, jeg er, da om Sligt du mig spørger. 215.
- Ham tiltalte igjen blaasiiede Guddom Athene:
Vist ei Guderne have bestemt, at din Vet skal i Fremtid
navnløs worde, da saadan Søn Penelope fødte.
Men mig fortæl, jeg dig beder, og siig mig dog dette med Sandhed:
Hvad for et Maaltid er her? Hvad Sværm? Hvad tvinger dig hertil? 220.
Hoitidsdag? eller Bryllup? thi ei er det Sammenfudsgilde:
saa hovmodige synes de mig, og frække, at holde
Maaltid her i din Borg; thi harmfuld maatte fornuftig
Mand jo worde, der kom, og al den Skjændighed skued'.

- Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling: 230.
- Gjæstven! Siden du herom selv mig forskende spørger:
 Vel har dette vort Huus riigt fordum været, og uden
 Daddel, i den Tid, Hiin var her blandt Folket tilstede; —
 Nu har Guddommen Andet bestemt, udpansende Onder,
 Denne, som Hiin usporlig har gjort langt meer jo, end andre 235.
- Mennesker! Ikke hans Død saa inderligt skulde mig smerte,
 hvis han i Troernes Land blandt Vaabenbrødre var falden,
 eller i Venners Arme, naar endt var Ledingens Møie.
 Gravhøi alle Achaierne da opkafet ham havde:
 og i den kommende Tid hans Søn Ravnkundighed vundet. 240.
- Uden Berømmelse nu af Harpyierne bort er han revent;
 bort han svandt, useet, uhørt, og Smerte og Kval mig
 lod han tilbage, thi ene for ham ei jamre og sukke
 maae jeg, da anden fortærende Sorg mig Guder beredte.
 Alle de ypperste Mænd, som herske paa Æerne trindtom, 245.
- hifst paa Dulichion, Same, og hifst paa Zakynthiske Skovland,
 alle de Drotter, som Magt udøve paa Ithakes Klipper,
 alle begjære min Moder til Viv, og fortære min Velstand.
 Hun ei Brylluppet afflaae tør, det forhadte, og aldrig
 kunde hun heller det holde! Men Disse mig Huset med Graadsen 250.
- ødelægge, og snart de mig selv i Fordærvelse styrte!
- Og ham medynksfuld gjensvarede Pallas Athene:
 Al! Du sandelig haardt til den sjerntbortgangne Odyssevs
 trænger, som kunde sin Haand paa de ublu Veilere lægge!
 Thi, hvis nu han kom, og sig stillede for os i Salens 255.
- Dør, med Hjelm og med Skjold, og med tvende Landser i Haanden:
 saadan, som jeg den første Gang ham lærte at kjende
 hjemme i Huset hos os, hvor glad han Bøgeret tomte,
 da han fra Ephyre hjem, fra Ilos, Mermeros' Søn, drog —

- (thi paa sit hurtige Skib og didhen reise Odyssevs,
 menneſkedræbende Gifft ſig at ſtaffe, med hvilken han kunde
 Kobberspidſede Pile beſtryge; men ikke han Ilos
 Giften gav, da ſaare han frygted de evige Guder;
 men min Fader ham gav den, da høit han elſkede Wennen)
 — Sid blandt Veilerne her ſaaledes Odyssevs ſig viſte. 260.
 Ulykkesbeilere bleve de da — Kortlevende Alle!
 Men paa Gudernes Knæ henlagt er Dette tilviſte:
 om han engang ſkal komme tilbage til Hevn, eller ikke,
 her i ſit Huus. Thi formaner jeg dig, at betænke, paa hvilken
 Maade du Veilerne kunde maaftee uddrive af Borgen. 270.
 Derfor, jeg beder dig, hør mit Raad, og agt paa min Tale!
 Kald de ypperſte Mænd af Achæierne ſammen imorgen,
 Ordet iblandt dem tag, og Guderne være dig Vidner:
 Veilerne hyde du ſtrax adſprede ſig, hver til ſit Eget;
 men din Moder, om Du hun ſelv henvender til Bryllup,
 bør til ſin mægtige Faders Pallads ſig atter forſøie: 275.
 Brylluppet kunne de hiſt da holde, og rigelig Medgift
 være beredt, ſaa ſtor, ſom med elſkede Datter maae følge.
 Men et fornuftigt Raad jeg giver dig, vil du mig lyde:
 Udruſt flux dig et Skib, det bedſte, ſom findes, med tyve 280.
 roende Mænd; reiſ, ſpørg om forlængſt fraværende Fader,
 om dig en jordiff Mand kan ſige det, eller du Oſſa
 hører, ſom kommer fra Zevs, og Sagn os Menneſker bringer.
 Drag da forſt til Pylos og ſpørg gudlignende Neſtor;
 derfra til Sparta, til hiin guldklokkede Helt Menelaos; 285.
 ſidſt kom han af Achæiers de Kobberbepandsrede Skarer.
 Høre du kunde maaftee, at din Fader leved og hjemdrog.
 Da eet Aar udholde du end, ſkjøndt haardelig plaget!
 Men hvis Kundſkab du faaer om hans Død, at han ikke er meer til:

- da til dit elskede Fædreneland hjemvende du atter,
 faste ham Grashøi op, og Dødningeofter ham offer,
 mange, som Pligt det er, og en Mand du give din Moder!
 Og naar Dette du fuldbragt har, og rettelig udført,
 noie du bor derefter betænke i Sind og i Hjerter
 Midler, ved hvilke du snart i din Borg kan Beilernes Skare
 dræbe, med List, eller offentlig Magt, thi længere anstaaer
 Varndommens Værk dig ei, og din Alder er ikke til Saadant.
 Veed du ei, hvor hæderligt Navn gudlige Drestes
 vandt blandt Menneſter trindt, da sin Faders Morder han dræbte,
 Middingen, hiin Nigisthos, som dræbte hans herlige Fader?
 Saa du ogsaa, min Ven (thi jeg seer, du er fager og stor nok,)
 vise dig djærv, at berømmes du kan af de sildigste Slægter!
 Men det er Tid, at jeg ned til mit hurtige Skib mig forsøier,
 og til mit Mandſkab, som venter maaffec med Længsel min Ankomst.
 Læg nu vel paa Hjerter mit Raad, og agt min Formaning!
 Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling:
 Fremmede! Viſt venſtabeligt meent er hvad du mig siger,
 ret, som en Fader sin Søn, og aldrig skal jeg det glemme.
 Løv alligevel nu, om end du haſter med Reizen,
 at, naar først du badet dig har, og kvæget dit Hjerter,
 vandre du kan, fornøiet i Sind til dit Skib med en Gave,
 kostbar, synderligt stjon, som et Liggendefæ dig kan vorde,
 stjænket af mig, som Gjestven huld jo stjænker sin Gjestven.
 Ham gjensvarede da blaasiede Guddom Athene:
 Ikke tilbage mig hold! da min Hu staaer ene til Reizen.
 Dog, den Gave, dit Hjerter, o Ven! dig byder at give,
 denne mig giv hjem med mig at tage, naar atter jeg kommer,
 selv du igjen stjon Gave da faaer, og værdig til Gjengjeld.

Saa hun talte, og bort blaaiede Guddom Athene
 svandt, som en Fugl, og floi mod det Høie, men havde i Hjertet 320.
 Kraft ham gydet og freidigt Mod, og Faderens Minde
 stærkere vaft end tilforn. Men betænkende Dette i Sjælen
 hævede dybt hans Barm; thi han anede, at det en Gud var.
 Strax til Veilerne traadte da hen gudlignende Yngling.

Sangeren sang for dem — den berømte — og tavse de alle 325.
 lyttende sad, og lod hans Sang om Achaiernes haarde
 Hjemtog, hvilket fra Troia beredte dem Pallas Athene.

Men i de øvre Gemakker fornam den himmelske Stemme
 ogsaa Ifarios' Datter, den flygtige Penelopeia:
 ned hun steg ad Husets den høitopbyggede Trappe; 330.
 ikke alene, med hende og gif to tjenende Piger.
 Men, da til Veilerne ned var kommen den herlige Kvinde,
 indenfor kunstigtbyggede Sals Dorstolpe hun standsed,
 og lod Sløret, det glindsende, ned for Kinderne svæve.
 ved hver Side af hende sig arbar stillede en Terne, 335.
 Derpaa med Graad tistalte hun saa gudlignende Sanger:

Phemios! Mangen for jordisk Barm saa tryllende Sang jo
 ellers du kjender, om Mænd, og om Guder, som Skjaldene love:
 syng dog, siddende her, os en af disse, imedens
 Winen taufe de drikke; men ei istemme du denne 340.
 Weefang, denne, som dybt i min Barm maae stedse mit Hjerte
 martre, da haardest mig umaadelig Smerte har truffet:
 af, saa elsket en Mage jeg savner, og stedse jeg mindes
 Manden, hvis Hæder er vidt udbredt over Hellas og Argos!

Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling: 345.
 Hvi, min Moder! taaler du ei, at den listige Sanger
 glæder os saa, som hans Sind tilskynder ham? Sangerne ikke
 heri skyldige ere, men Zevs har Skylden, som giver

Fløgtige Menneſker hver den Skjebne, ſom ſelv han beſlutter:
 Ikke formeent det ham være, at ſynge om Danaers Vanheld! 350.

Altid pleie jo Menneſker meeſt den Sang at beromme,
 ſom for de Lyttendes Kreds, ſom det nyeste Kvad, iſtemmes.
 Men dit Hjerte og Sind udholde dog dette at høre!
 Ei for Odysſeus blot blev Hjemkomſtdagen til Intet
 hiſtet i Troiſke Land, hvor mange Andre og omkom. 355.

Men til dit Kammer igjen du gaae og paſſe din Gjerning,
 Væv og Teen, og Befalinger giv dine Tjenestepiger,
 Flinke til Arbeid at gaae! Thi det Mænd paaligger at tale —
 alle, og mig iſær; da jeg har Magten i Huſet.

Studſende hun til ſit Kammer igjen da vendte tilbage,
 thi de forſtandige Ord af Sønnen hun lagde paa Hjerte. 360.

Op i de øvre Gemakker hun ſteeg med de tjenende Kvinder,
 hvor hun græd for Odysſeus, den elſkede Mand, til Athene
 født paa den Grændes Dienlaag nedſænkede Sønnen.

Wildt end larmede Beilernes Sværm i den ſkyggende Borgſal. 365.
 Alle de ønſtede høit, med Dronningen leiet at deſe.

Ordet iblandt dem Telemachos tog, den forſtandige Yngling:

Hovmodſtrodsige Mænd, ſom begjære min Moder tilægte!
 Maaltid nyde vi nu med Behag og ſtrigende Lummel
 her ei lyde! thi herligt det er, at lytte til ſaadan 370.

Sanger, en ſaadan Skjald, ſom Guderne ligner i Stemme.
 Men til en Raadſlagsſamling vi gaae imorgen, og Sæde
 tage Enhver, og mit Ønſke jeg frit da Eder forkynde:
 at I forlade mit Huus! — Gaaer! Sørger for anden Beværtning!
 Tærer paa eget Erhverv! og i Huſene veksler med Gilder! 375.

Men, hvis bedre det Eder, og ſnuſkere synes at være,
 een Mandſ Eiendom ſaa at øde foruden Erſtatning:
 river da bort! Men jeg anraaber de evige Guder:

vil mig engang Zevs Skjænke for saadanne Handlinger Gjengjeld;
snart uhevnede skulde I da omkomme i Borgen.

380.

Saa han talte, og Alle sig dybt i Læberne bede,
over Telemachos' driftige Ord de forbavsedes høiligt.

Ham tiltalte igjen Antinoos, Søn af Epeithes!
Vist nok have dig Guderne selv, Telemachos! oplært,
Ordet at føre saa høit, og kjæft i Forsamling at tale!
Ikke paa Ithakes Land, det havomfyldte, som Fødsel
gav dig til Fædreearv, Kronion til Konge dig gøre!

385.

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa:
Vil du Antinoos! vreed mig vorde for hvad jeg dig siger?
Ja, i Sandhed! om Zevs mig det gav, modtog jeg det gjerne.
Mener du, Dette det sletteste er udi Menneskesamfund?
Elet vist ikke det er, at regjere, thi Huset med Rigdom
fyldest for Herskeren flux, og selv han høiere hädres.
Andre Achaiske Drotter der er' paa det havomgivne
Ithake, mange i Tallet, og unge tilligemed gamle:
Have det Een af Disse! thi død er den ædle Odyssevs!
Over mit eget Huus jeg dog selv vil herske, og over
Lyendet, hvilket i Krig mig vandt den ædle Odyssevs.

390.

395.

Ham Eurymachos, Polybos' Søn gjensvarede derpaa:
Visselig Dette paa Gubernes Knæ, Telemachos! ligger:
Hvo af Achaierne Konge skal være paa havomfyldte
Ithake; selv dog behold dit Gods, og hersk i din Bolig!
Ei den Mand sig nærme, som mod din Villie, voldsomt,
agted at plyndre dit Gods, saalænge paa Ithake Folk boe!
Men om den Fremmede vilde jeg dig adspørge, min Kjære!
Siig, hvor havde han Hjem? Hvad Lands Indbygger at være
roste han sig? Hvor havde han Slægt og fædrene Marker?
Bringer han Budskab maaskee, at snart din Fader vil komme?

400.

-

eller et Erinde han for sig selv at forrette, er hidreist?
 Hvor han forsvandt dog medeet i en Fart og biede ikke 410.
 til vi ham kjendte! thi ei uædel han syntes af Mine.

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa:
 Vist Evrymachos! tabt for min Fader er Hjemkomstdagen!
 Derfor jeg ingen Bebudelse troer, om ogsaa der nogen 415.
 kommer, og Spaadomme ei jeg lægger paa Hjerter, om Spaamand
 ind i vort Huus min Moder lod kalde og vilde ham spørge.
 Men fra Laphos var Hiin, og fra Faders Lider vor Gjæstven,
 Mentos, flogte Anchialos' Søn han sig roser at være,
 aareelskende Laphiers Folk som Drot han behersker.

Taledede saa; men erkjendte i Hertet den evige Guddom. 420.
 Hine til Dandsens Kor og til hjertefortryllende Sange
 atter med Lyst sig vendte og bied' paa Aftenens Komme.
 Men, da over de Lystige fort sig Aftenen bredte:
 da bortvandred omfider Enhver til sit Hjem for at hvile.

Men Telemachos did, hvor Kammeret for ham i Skjønne 425.
 Gaard, paa et vidtomstuende Sted høit oppe var bygget,
 gif nu ogsaa tilfengs, og i Tanterne grundet' paa Meget.

Did med blussende Fakler ham fulgte den trofastomme
 Eurykleia, en Datter af Ops, hiin Søn af Peisenor.
 Hende tilforn for egne Besiddelser havde læertes 430.
 kjøbt som en blomstrende Mø, da han tyve Oxer betalte.

Hende i Algt han holdt saa høit, som sin hjærlige Mage;
 Aldrig dog favned han hende, af Frygt for Hustruens Brede.
 Hun med de blussende Fakler ham fulgte, og elsked af alle
 Tjenestepiger ham meest, og havde fra Lille ham fofiret. 435.

Op han lukkede Døren til smukt indrettede Kammer,
 satte paa Sengen sig hen, og det bløde Klædebon aftrak,
 og det i Hænderne gav den gamle betænksumme Pige.

Dg hun det foldede sammen, og pænt afpudsede Kjortlen,
og ved den konstigen borede Seng ophang den paa Knagen.
Derpaa ud hun af Kammeret gik, trak efter sig Døren
til med Ringen af Sølv og hængte Skaaden med Remmen.
Der udi Faarets Blomst indhyllet, han Ratten igjennem
grubled i Tankerne over den Ve, han viste Athene.

Odysseens anden Sang.

Men, da den tidlige Gos, den rosenfingrede, lyste,
raff sig Odyssevs' elskede Søn da skyndte fra Leiet,
iført Klæder, og hvæssede Sværd over Skuldrene kasted,
under de skinnende Fodder han bandt smuktdannede Saaler,
og af Kammeret ilede ud i guddommelig Skjønhed. 5.

Dg han Herolderne bød, med de klarthentonende Stemmer,
fløj til Forsamling at kalde de haarlokkfagre Achæier:
og de hans Bud udraabte, og snart sig hine forsamled.

Men, da de samlede vare, og sammenhobede alle,
gik han med blinkende Landse i Haand til Folkets Forsamling,
ikke alene, med ham og gik to hurtige Hunde. 10.

Men guddommelig Fagerhed gød trindt om ham Achene.

Dg med Beundring Enhver blandt Folket den Kommende skued.

Dg han sig satte paa Faderens Stol — for ham vege de Ældste.

Men i Forsamlingen tog Niggyptios Ordet og talte: 15.

— bøiet af Oldingealder han var; men Meget han vidste,
han, hvis elskede Søn med Odyssevs, Gudernes Lige,
fulgte i lugede Skibe til følopfødende Troia,
Antiphos, spyddjærv Helt, men den lede Rykloy ham ihjelslog,
hiøset i hvælvede Hule, af ham sidst lavende Maaltid. 20.

Tre han havde endnu, og af dem Eurynomos mellem
 Weilerne — Fædrenehuset de to bestyrede stadig.

Ikke alligevel Hiin han glemte, med Klage og Veemod —
 Grædende han i Forsamlingen frem da traadte, og sagde:

Hører mig nu, Ithakesiske Mænd! hvad eder jeg siger! 25.

Ei vi have tilforn havt Folkforsamling og Sæde,
 siden Odyssevs, vor Helt, bortdrog med de brugede Skibe.

Nu — Hvo samled os her? Hvem magtpaaliggende var det?

En af de yngre Mænd? eller Noget af høiere Alder?

Havde han Budskab hørt om en Hær, som nærmer sig Landet,
 hvilket, som den, der hørte det først, han os vilde forkynde?
 eller han Andet, til offentligt Tars fremfører og kundgør? 30.

Brav, huldslindet, jeg tænker, han er. Guldbyrde for Manden
 Zevs det Gode paa hvilket som helst han tænker i Hjertet!

Saa han talte, og glad Heldsordene hørte Odyssevs' 35.

Søn. Ei længe han sad; thi det stærkt ham lysted at tale.

Frem i Forsamlingens Midte han stod, og ham Sceptret i Haanden
 gav Herolden den kloge og velerfarne Peisenor.

Derpaa til Oldingen først henvendte han Talsen og sagde:

Ikke, du Gamle! er fjern den Mand — snart selv du ham skuer, 40.

mig, som forsamlede Folket, thi meest mig Kummeren trykker.

Ikke jeg Budskab hørte om Hær, som sig nærmede Landet,
 hvilket, som den, der hørte det først, jeg vilde forkynde,
 eller jeg Andet, til offentligt Tars fremfører og kundgør;

— ikkun min egen Sag. Ind brød mig i Huset et Onde, 45.

tvefoldt: mistet jeg har min Fader, den ædle, som fordum
 eder beherskede her, — og mild han var, som en Fader! —

Nu et andet igjen, langt større, som øde vil lægge

snart aldeles mit Huus, og fortære mig Alt, hvad jeg eier.

Weilere trænge sig ind til min Moder, endstjændt hun dem affkyer, 50.

Sønner af saadanne Mænd, som her for de ypperste holdes.
 Og til Jkarios', Faderens Huus de ikke sig driste
 hen at gaae, at han selv med Medgift kunde sin Datter
 give til hvem han vilde, til den, hvis Komme ham kjær var.
 Men de til os kun komme, i vort Huus sværmende hver Dag, 55.
 offerlagte de Oxer og Faar, og fedede Gjeber,
 festlige Maaltider holde, og Vinen, den sunklende, drikke,
 frækt — og Meget forsvinder; thi ei tilstede er nogen
 Mand, som Odysseus var, til fra Huset at holde det Onde.
 Vi ei ere i Stand til at værge os: ak! og i Fremtid 60.
 svage vi vorde jo og, ei kjendende noget til Styrke!
 Wisfelig! værge mig skulde jeg vel, hvis Kræfter jeg havde.
 Undstaaelig Daad udoves, og smukt er det ikke,
 at tilgrunde mit Huus skal gaae! Selv burde I harnes,
 og for de trindtomboende Folk Undseelse føle, 65.
 dem, som leve omkring os — og frygte I burde for Guders
 Hevn, at i Brede de ei gjengjelde den skjændige Udaad!
 Wenner! jeg beder ved Jevs, den Olympiske Gud, og ved Themis,
 hun, som Raadsforsauling af Mænd opløser og sætter:
 holder dog inde! og lader mig ene af kvælende Kummer 70.
 martres, om ikke tilforn min Fader, den ædle Odysseus,
 fjendfki ubi hu har Ondt tilføiet de tappre Achæier,
 hvilket I hevnende nu mig Ondt tilføie som Hjender,
 hidsende Disse imod mig; men bedre jeg vilde det have,
 tærede I mit Liggendefæ og min Rigdom af Hjorder. 75.
 Lad' I det selv, jeg kunde engang nok vente Erstatning;
 Eder jeg vilde med Bøn saalænge forfølge i Staden,
 Ervænde Godset igjen, til Alt var givet tilbage;
 Nu med ulægelig Sorg mit Hjerte I have betynget!

- Saa han talte i Harm, og kastede Sceptrer til Jorden,
 brydende ud i Graad. Alt Folket rørtes af Medynk.
 Alle de andre forstummede da, og vovede ikke
 nogen, med hidfige Ord at besvare Telemachos' Tale.
 Ene Antinoos tog til Orde imod ham, og sagde:
- Hvad, Stortaler! i Sind Ustyrlige! har du til Haan os
 sagt, Telemachos? Vist paafætte du vil os en Skamplet.
 Ikke dig heri Skyld de Achaiske Beilere ere,
 men din elskede Moder, som vel er i Snedighed svet.
 Tredie Aar nu er det, og snart vil det vorde det fjerde,
 da i Achaiernes Barm hun Hjertet skuffer, og Alle
 Haab indgyder hun vel, og enhver Mand Løfte hun giver;
 sendende Budskab hen, men i Sjælen hun pønser paa Andet.
 Dette Bedrag, blandt Andet, hun og udtænkte i Hjertet:
 Op i sit Kammer hun stillede en stor Væv, hvilken hun væver,
 fin og umaadelig viid, og sagde hun da til os alle:
- Ynglinger, beilende til mig! — thi død er den ædle Odyssevs —
 bier dog end med at skynde paa Brylluppet, indtil jeg færdigt
 faaer Grabklædet (at Traadene ei jeg spilder til ingen
 Nytte) til Helten Laertes' Liig, naar engang han i Tiden
 rammes af dybtsovndybfende Døds den fordærvende Skjebne.
- Ingen Achaisk Kvinde mig da blandt Folket skal badle,
 at i sin Grav Liigsovb han mangler, som eied saa Meget.
 Saa hun talte og tvang vort stolte Sind til at lyde.
 Nu paa den store Væv hun vel arbeided' om Dagen,
 men opløste ved Fakler igjen om Natten sit Arbeid.
- Saa hun i tre Aar dulgte sin Sviig og Achaierne skuffed.
 Men, da det fjerde var kommen med Mars afværlende Tider,
 ide en Tjenestekvinde os Alt, da hun vidste det nøie.
 , den glimrende Væv opløsende traf vi da hende.

80.

85.

90.

95.

100.

105.

- Saa hun til Ende den bragde af Evang, skjøndt nodig hun vilde. 110.
 Men dig Veilerne gibe til Svar — at selv du det vide
 kan i dit Sind og enhver Achaier tillige det vide:
 Vort din Moder du sende! Befal, at hun tager tilagte
 Den, hvem Faderen vil, og hun selv sig behager at vælge.
 Men, hvis længere end hun spotter Achaiernes Sonner — 115.
 pønser i Hjertet paa alle de Gaver, hun fik af Athene,
 herlige Kunster at kjende tilgavns, og klogtige Paafund,
 saadan List, som aldrig vi hørte om Hine fra Aldrids
 Dage, som vare tilforn haarfagre Achaiiske Kvinder:
 Tyro, og hiin Alkmene, og haarlokkfagre Mykene; 120.
 ingen af dem saa godt med Rænker, som Penelopeia,
 var fortrolig; men ikke til Held dog Dette hun opfandt: —
 Thi saalænge din Mad og dit Gods de skulle fortære,
 som hun beholder et saadant Sind, som Guderne have
 hende i Barm nu lagt; og megen Berømmelse deraf 125.
 vinder hun selv; men dig kun Savn af et rundeligt Forraad.
 Ei til vort Hjem vi drage igjen, og ikke til andet
 Sted, før valgt af Achaier hun har den Mand, som hun ønsker.
- Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa:
 Aldrig, Antinoos! kunde med Magt jeg forjage fra Huset 130.
 hende, som fødte, som fostrede mig! — I det Hjerne min Fader —
 død eller levende! Tungt mig og blev det, Ikarios meget
 Gods at erstatte, ifald jeg selv bortsendte min Moder.
 Ondt tilføied mig Faderen da, og fra Guddommen andre
 Lidelser kom, naar min Moder de fæle Erinnyer kaldte, 135.
 dragende ud af mit Huus, og Foragt mig ventede af alle
 Mennesker; aldrig et saadant Ord udstøder jeg derfor.
 Efter som selv Uvillie nu I føle i Hjertet,
 gaaer og forlader min Borg, og sørger for anden Beværtning!

Lærer paa eget Erhverv, og i Husene veksler med Gilder! 140.
 Men, hvis bedre det eder, og smukkere synes at være,
 een Mand's Eiendom saa at øde foruden Erstatning:
 river da bort! Men jeg anraaber de evige Guder,
 vil mig engang Zevs Skjænte for saadanne Handlinger Gjengjeld;
 snart uhevnede skulde I da omkomme i Borgen! 145.

Saa han talte, og ned ham sendte fra Toppen af Bjerget
 vidtthenfkuennde Zevs to Orne i Flugt fra det Høie.
 Og med Luftningens Pust en Stund hensvævede disse,
 flyvende nær ved hinanden med vidtudspilede Vinger;
 men, da til Midten de kom af den larmende Folkeforsamling, 150.
 dreiede de der sig i Kreds, og rystede Vingerne hyppigt,
 skued paa Alles Hoveder ned og Fordærvelse varsled,
 reev sig med Kløerne Kinderne selv og Halsene trindtom,
 foer' saa bort over Disse's Stad og Huse til Høire.
 Og da for Hine de Fuglene saae, de forbausedes alle, 155.
 grublede over i Sind hvad snart vel skulde sig hænde.
 Dem tiltalede da den bedagede Helt Halitherses,
 Sønnen af Mastor, iblandt Samtidige mægtigst i Kunsten,
 Fuglenes Tegn at kjende og spaae tilstundende Skjebner.
 Han, velmenende, da i Forsamlingen talte og sagde: 160.

Hører mit Ord Ithakesier nu, hvad eder jeg siger;
 men jeg til Beilerne her henvender fornemmelig Talsen.
 Hen mod disse en stor Ulykke sig vælter, thi ikke
 længe Odyssevs fjern fra Venner skal vorde, men nær han
 er vel etskeds og Død og Skjebne for disse tilsammen 165.
 udsaaer alt, men Dndt og venter os andre, som boe paa
 Ithake, Aftenens herlige D. Men først med hinanden
 raadslaae bør vi, om Hine i Evang at holde, og tvinge
 bør de sig selv; thi snartligen bedst vil dette dem vorde.

- Ikke, som lideterfaren, jeg spaaer, men som heelt kunstkyndig: 170.
 Derfor jeg siger, at Alt for Ham fuldbyrdet maae være,
 hvilket jeg sandsagt har dengang, vi til Ilion droge,
 vi Argeier, og med os drog findrige Odyssevs.
 Mangen Besvær, jeg sagde, han udstaae skulde — til sidste
 Mand Staldbrødrene miste, og kjendt af Jngen til Hjemmet 175.
 komme i tyvende Aar, og nu opfyldes min Spaadom.
- Ham Evrymachos, Polybos' Søn, gjensvarede derpaa:
 Skynd dig, du Gamle! og gaae til dit Hjem, for at varsle din Alffoms
 Skjebne, at intet Ondt dem Lidelse volder i Fremtid.
 Men til Dette at tolke er jeg langt klogere Spaamand. 180.
 Mange de ere, de Fugle, som vidt omflagre i Solens
 Straaler, og ikke enhver er varslende; men i det Fjerne
 død er Odyssevs nu. Sid samme Fordærvelse havde
 dig og ramt, saa talte du ei saa meget om Sandsagn:
 ikke Telemachos her, den forbittrede, kunde du hidse, 185.
 ventende Skjænk til dit Huus, vil nogen han ellers dig sende.
 Men jeg et Ord dig siger, som og fuldbyrdet skal worde:
 Dersom, ved gamle Erfaringer klog, du agter, en yngre
 Mand med listigtforsørende Ord at ægge til Brede:
 skal det ham selv da først til større Fordærvelse worde, 190.
 Intet han og skal kunne i Kamp udrette mod Disse.
 Dig, o Olding! en Bod paalægge vi ville, med hvilken
 bister i Sind du skal bøde, og haard skal Smerten dig worde.
 Men Telemachos fremfor Alt det Raad jeg vil give:
 at han til Faderens Huus sin Moder befaler at drage. 195.
 Brylluppet kunne de hist da holde, og rigelig Medgift
 være beredt, saa stor, som med elskede Datter bør følge.
 Ei med besværlige Veilen, jeg troer, at Achaiernes Sønner
 får ophøre; thi sandelig ei vi frygte for Nogen,

ikke for dig, Telemachos! selv, ordgydende Yngling! 200
 Ikke det Sandfagn heller, som du, o Gamle! forkynder
 frugtesløst, vi andse; forhadet kun meer du os vorder!
 Ubarmhjertigt vi skulle hans Guds bortfraadse, og ingen
 Orden skal holdes, saalænge, som hun opsætter sit Bryllup
 os Achæier til Spot: hver Dag fremdeles vi vente 205.
 ville, og kappes om Prisen igjen, og ikke til andre
 Kvinder vi gaae, som Enhver af os vel kunde sig vælge.

Ham den forstandige Yngling Telemachos svarede derpaa:
 Hiid, Eurymachos! vider, I bramrende Veilere alle!
 Herom eder jeg meer ei trygler, ei taler jeg herom. 210.
 Dette er Guderne saare bekjendt, og alle Achæier.

Men, jeg beder, et hurtigt Skib mig forunder med tyve
 Skibsstaaldrødre, som did og hid fuldende mig Farten.
 Thi jeg til Sparta vil drage og hen til det sandige Pyløø,
 spørgende efter min Faders, den længe savnedes, Komme, 215.
 om mig en jordisk Mand kan sige det, eller jeg Døsa
 hører, som kommer fra Zeus, og Sagn os Menneffer bringer.

Høre jeg kunde maastee, at min Fader leved og hjemdrog:
 Da eet Aar udholder jeg end, skjøndt haardelig plaget.
 Men, hvis Kundskab jeg faaer om hans Død, at han ikke er meer til, 220.
 da til mit elskede Fædreneland hjemvender jeg atter,
 kaster ham Gravhøi op, og Dødningeofter ham offerer,
 mange, som Pligt det er, og en Mand jeg giver min Moder.

Saa han talte og satte sig ned. I Forsamlingen opstod
 Mentor da, en fortrolig Ven af den brave Odysseus,
 som, da ombord han gif, ham alt Huusvæsnets betroede,
 bød ham, den Gamle at lyde, og Alt at holde i god Stand;
 han velmenende nu i Forsamlingen talte og sagde: 225.

Hører mig nu Ithakesiske Mand, hvad eder jeg siger:

- God og mildeligfindet og huld ei være for Fremtid
 scepterførende Drot, ei Villighed kjende i Hjertet!
 stedse han barst bør være, og retfærdstridigen handle!
 Ei jo Nogen erindrer sig meer gudlige Odysseus,
 blandt det Folk, over hvilket han herstede, mild, som en Fader!
 Ikke paa Beilerne vredes jeg dog, de trodsigenstolte,
 at de med ondtopspindende Sind Voldsgjerninger øve.
 Selv udsættende jo deres Hoveder, fraadse de voldsomt
 her i Odysseus' Huus, hvis Gjenkomst aldrig de vente.
 Men paa det øvrige Folk jeg harmes, at alle tilsammen
 tavse I sidde og ikke med Ord de Beileres ringe
 Hob angribe og tømme dem ei, saa mange, I ere!

Ham Evenors Søn Leiofritos svarede derpaa:

- Mentor, du skadelystne, du taablige, hvad for en Tale
 er det, at opegge Folk, til at kve os? Banstelig skal det
 worde endogsaa for Fleer, at kæmpe med os ved vort Maaltid.
 Ja, kom selv Ithakesiske Drot Odysseus tilbage,
 naar i hans Borg vi sadde tilbords, vi Beilere stolte,
 og han besluttet i Sind at jage os ud af sin Bolig,
 ei da skulde hans Dø, hvor saare endogsaa hun længes,
 glæde sig over hans Komme, thi grim Død vilde ham ramme,
 gif han i Kamp mod Fleer; men ei du rettelig talte.
 Dog nu velan, adspredet jer alle, enhver til sit Arbeid!
 Reisen for ham fremstjynde da kan Halitherses og Mentor,
 hvilke fra fordums Tid jo ere hans fædrene Venner.
 Længe dog troer jeg, han her vil paa Ithake sidde og efter
 Budstaber spørge, og aldrig en Dei fuldende, som denne.

Saa han talte og flux opløste han Folkets Forsamling.
 Disse sig da adspredte og hver drog hjem til sin Bolig;
 men til den ædle Odyssevs' Borg gif Beilernes Skare.

Bort affides til Havets Bred Telemachos vandred,
 Hænderne tvatted i graanende Strand, og bad til Athene: 260.

Hør mig Gudinde, o du, som igaar indtreen i vor Bolig!
 og mig formaned, i Skib over skymørkt Hav i det Fjerne,
 spørgende efter min Faders, den længe savnedes, Hjemkomst,
 hen at drage — men dette Achæerne ville forhindre, 265.
 meest dog Beilernes Hob, de ondskabsfulde og frække!

Bedende talte han saa. Og nær alt stod ham Athene,
 Mentor i Legemsstikkelse liig, saavelsom i Stemme,
 og med bevingede Ord hun taledes til ham og sagde:

Ikke, Telemachos! feig eller taablig du vorder i Fremtid, 270.
 er i din Barm indgydet din Faders den mandige Mandskraft,
 og du, som han, fuldfører din Daad saa godt som din Tale:
 ei unyttig din Vei skal vorde, og ikke forgjæves.

Men, hvis ei du er avlet af ham og af Penelopeia,
 haaber jeg aldrig du sætter iværk det, hvilket du attraaer. 275.
 Altid ere kun saa de Sønner, som Faderen ligne;
 værre de fleste, og saa kun bedre end Faderen vorde.

Men, da ikke du feig, eller taabelig vorder i Fremtid,
 og dig Odyssevs' klogtunge Mand ei ganske forladt har:
 haabe jeg kan fremdeles, du snart fuldender din Ydræt. 280.

Lad da Beilerne nu fremture i Sind og i Forsæts
 Daarlighed; kloge de ere jo ei, ei kjendende Retfærd;
 vente sig ei den Død, den sorte, fordærvende Skjebne,
 hvilken er nær, at alle paa een Dag fældes de skulle.
 Ei opsættes for dig skal Reisen, du inderligt attraaer: 285.
 saadan trofast Fædreneven jeg er dig — berede

Skal jeg et hurtig Skib, og selv ledsage dig vil jeg.
 Men til Hjemmet forsøi dig igjen og til Beilernes Selskab,
 Forraad til Reisen Dig skal og forvar det alt udi Gjemmer:
 Vinen i Dunker med Hank, og i tætte Sække af Læder 290.
 Melet, Mændenes Marv. Blandt Folket jeg hurtigen samle
 skal frivillige Mænd til dit Følge, og Skibe i Mængde
 nye og gamle vi have jo her ved Ithakes Kyster:
 udsee skal jeg dig eet af disse, det bedste, jeg finder,
 snart udruste og sætte det ud i Søen den vide. 295.

Saa Athenaie, Datter af Zeus, til ham talte, og længe
 dvæled Telemachos ei, da Guddommens Stemme han hørte,
 vandrede strax, for til Hjemmet at gaae, forslagen i Hjertet.
 Der han Beilerne fandt, de trodsfigenstolte, i Borgens
 Gaard afhudende Gjeder, og sviende næsfede Grise. 300.
 Leende hen mod Telemachos da Antinoos traadte,
 tog ham i Haanden saa fast, og taledede til ham og sagde:

Stolthsimælede Ven! kraftdjarve Telemachos! intet
 Ondt dig ligge paa Hjerte, det være sig Ord eller Gjerning!
 Men du dit Maaltid fro kun nyde og drikke, som forhen! 305.
 Alt det andet dig nok Achaierne skulle forskaffe:
 Skib og roende Mænd, udvalgte, for snart til det skjønne
 Pylos at komme, og Sagn om din Fader, den gæve, at høre.

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa:
 Aldrig, Antinoos! kan jeg i Selskab med eder, I Frække, 310.
 tavst ved Kaffelet sætte mig hen og glæde mig roligt.
 Er det maafæe ei nok, at I hidtil mange og skjønne
 Ting mig, Beilere! ødte, imens jeg ifkun et Barn var?
 Nu, da stor jeg er vorden, og, hørende Andres Formaning,
 spørger mig for, og min Barm af Mod udvides, forsøge 315.
 vil jeg, mod eder til Hevn de rædsomme Kerer at vække,

enten ved over til Pylos at gaae, eller her i mit Hjemland.
 Reise jeg vil, og omsonst ei vorder den Fart, jeg forkynder —
 leiende Skib; da selv ei Skib jeg besidder, og ingen
 roende Mand; thi bedst saaledes jo eder det syntes.

320.

Eaa han talte og ud af Antinoos' Haand han sin Haand drog
 let, og Veilerne nu i Palladsset beredede Maaltid.

Og de med Spot angreeb' ham, og talede bidende Haansord,
 og af de trodsige Ynglinger En tog Ordet, og sagde:

Visfelig stander Telemachos' Hu til os alle at dræbe.

325.

Enten fra sandige Pylos han snart vil sig Hjelpere hente,
 eller fra Sparta endog, da ivrigen dette han attraaer,
 eller til Ephyras Land, hiint fede, han agter at drage,
 for at han didfra hjem kan hjertefortærende Urter
 bringe og faste i Skaalen os Gift, og myrde os alle!

330.

Atter i trodsige Ynglingehob tog Ordet en Anden:

Hvo kan vide, om ikke han selv i den bugede Skude
 flakkende om, langt borte fra Venner, forgaaer, som Odyssevs?
 endnu sværere vilde han da os gjøre vort Arbeid,
 thi da skulde vi alt hans Guds jo dele, og Huset
 lode vi Moderen have med Den, hun valgte til Mage.

335.

Eaa de talte; men ned han gif i Faderens hvide
 Kammer, det store, hvor Guld og Kobber i Dyrger var henlagt —
 Klæder i Kister, og nok af den liffigenduftende Olje.

Ogsaa Kruffer med Wiin, den længeforvarede, søde,
 stode og gjemte i Bug ublandet guddommelig Væde,

340.

stillede op til Bæggen i Kad, om Hjemmet Odyssevs
 skulde engang gjensee, naar døiet han havde saa Meget!

Tættilpassede Dørre med Laas tillukkede Kamret,

dobbelte Dørre, og Nat og Dag Huusholderstken inde

345.

var, og bevogtede Alt, med Sindets Erfaring og Klogskab:

Eurykleia, en Datter af Ops, hiin Søn af Peisenor.

Hende kaldte Telemachos ind i Kamret, og sagde:

Kom, Goldamme! og Vinen mig hæld i de hankede Dunker!

Vinen, den søde, som listigst er næst den, du bevogter, 350.

ventende paa, at engang hiin Vanheldslagne skal komme,

Helten Odyssevs, ifald han Døden og Kererne undgik.

Tolv du fylde mig maae og med Propper forsyne dem alle.

Gyd mig i Sække af Skind, tætsyede, Melet, og tyve

Maalene være paa Melets den mølleknusede Gave. 355.

Du kun vide det bør, og beredt Alt være og samlet!

Thi jeg iaften vil komme og selv det hente, naar Moder

op i de søre Gemakker er stegen og stunder til Hvile;

thi jeg til Sparta vil drage, og hen til det sandige Pylos,

spørgende, hvis jeg kan høre min Faders, den elskedes, Hjemkomst. 360.

Saa han talte, men høit Eurykleia, den elskede Amme,
hulked og diæse bevingede Ord ham jamrende sagde:

Hvi dog, Fjæreste Barn! har denne Beslutning du fattet
nu i dit Sind? hvor vil du dog hen over Lande saa vide?

elskede, eneste Søn! Og langt fra Fædrenelandet 365.

omkom Helten Odyssevs jo blandt fremmede Fjolslags!

Efterstræbe dig flux paa din Vei de ville med Ondskab,

for dig at myrde ved List, og selv alt Dette at dele!

Men bliv siddende her ved din Eiendom, ikke paa øde

Hav du Besvær saa døie dog bør, og slakke saa vidt om! 370.

Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling:

Frit Mod, Kjære! Thi ikke er denne Beslutning foruden

Guddommen; men mig sværg, ei dette min Moder at sige,

førend den ellevte, eller den tolvte Dag er forgangen,

eller hun savner mig selv og hører, at bort jeg er ilst; 375.

for at hun ikke med Graad skal skade de yndige Kinder!

Saa han talte, og hoit ved Guderne voor den Gamle.
 Men, da hun havde ham Hiint tilsvoret og Eden var fuldført,
 ned i de hankede Dunker hun strax ham tappede Winen,
 og ham Melet i Sække af Skind, tætsyede, hældte. 380.
 Ind Telemachos traadte igjen til Heilernes Selskab.

Andet igjen opfandt blaasiede Guddom Athene.
 Liig Telemachos, gif hun omkring overalt udi Staden,
 og til enhver Mand traadte hun hen, og taledede med ham,
 bød dem, i Aftenens Stund ved det hurtige Skib sig at samle,
 og hun af Phronios' herlige Søn, Noemon, forlangte 385.
 hurtigtseilende Skib, og villig han hende det lovede.

Helios dalende sank og Weiene fyggedes alle.
 Ud da traf hun det hurtige Skib i Havet og alle
 Redskaber bragde ombord, velbænkede Skibe maae føre. 390.
 Yderst i Havnen hun lagde det ud, og det modige Mandskab
 samlede, alle tilsammen, enhver tilskyndt af Gudinden.

Andet igjen opfandt blaasiede Guddom Athene:
 vandrede bort for at gaae til Guderne Lige, Odyssevs',
 Bolig, og der hun den listige Søvner over Heilerne udgød 395.
 og dem forvirred og stødte de Drifkende Bægret af Haanden.
 Disse i Staden til No da iled' og ikke de længer
 sadde, da Sønnen saa brat var paa Denslaagene falden.

Men Telemachos ud blaasiede Guddom Athene
 kaldte af skjæntopbygte Pallads, og taledede til ham — 400.
 Mentor i Legemstikkelse liig, saavel som i Stemme:

Dig, Telemachos! vente de velfodpandsrede Venner,
 sidde ved Narerne alt, og vente alene din Ankomst.
 Lader os strax da gaae, ei længere Reisen forhale.

Talende saa anførte paa Weiens ham Pallads Athene 405.
 hurtigt, og han i Gudindens Spor medfølgende traadte.

Men, da til Skibet ned, og til Stranden komne de vare,
traf de paa Havets Bred de smukthaarlokkede Venner.

Og Telemachos' hellige Kraft tiltalede disse:

Kommer, o Venner! vor Kost til Reisen vi hente! thi samlet 410.
alt udi Borgen den er, og ei veed Noget min Moder;
ingen af Pigerne veed det; kun Een har hørt min Beslutning.

Saa han talte, og foran gif, ham fulgte de andre.

Disse tilsammen det Alt henbare, og lagde det ned i
velrorbænkede Skib, som Odysseus' Søn dem befalte. 415.

Ogsaa ombord Telemachos gif, ham førte Athene,
satte sig ned i det bagerste Rum, og ved Siden af hende
Sæde Telemachos tog — og de Bagstavnstougene løste,
gif selv alle ombord, og ned sig satte paa Korbænk.

Men dem søielig Vind blaaiede Guddom Athene 420.
sendte — en frisk Nordvest paa det mørke, det brusende Havdyb.

Og Telemachos raft Staldbrødrene muntred, og bød dem,
tage paa Redskabet fat; og hans Bud de villigen hørte.

Op Granmasten de løftede høit, og den stilled i Bjelkens
Hul midt ned udi Skibet og fast den med Vanterne gjorde, 425.
og hvidtskinnende Seil udspændte med snoede Remmer.

Winden det svulmende Seil da fyldte i Midten, og trindtom
Kjolen af ilende Skib høit brølede Purpurbølgen.

Dette nu løb over Bølgen, i Hast fuldendende Veien.

Men da paa hurtige, førte Skib alt Redskab var fastgjort, 430.

satte de Blandingskvaalerne frem og med Vinen dem fyldte
og til de himmelfke Guder, de evige, Offrene udgød;
fremfor alle dog meest til Zeus' blaaiede Pige.

Hele Natten og Morgenen hiint skar Vandenes Veie.

Dysseens tredie Sang.

- Hælios nu fra den herlige Sø sig hæved og opsteeg
høit over Himmelsens Kobber, at lyse for evige Guder,
og for dødelig Menneſteslægt paa de nærende Lande.
Hine til Nerevs' Stad, til det ſkjøntopbyggede Pyløø,
ankom. Folket paa Havets Bred her ſlagtede Offre: 5.
forte Tyre til hiin blaalokkede Landenes Nyſter.
Her ni Sæder der var': femhundredede ſadde paa hvert af
diſſe: ved hvert ni Tyre de frem til Offringen bøde.
Sels Indmaden de ſmagte; men Bovene brændtes for Guden.
Hine til Land da ſtyred', og Seilene hævende ind de 10.
toge paa ſkjøntjevdannede Skib, det fortoied, og ginge
ud, og Telemachos Skibet forlod, anført af Athene.
Ham tiltalede forſt blaasiede Guddom Athene:
Ikke, Telemachos! nu du ſkamme dig, ikke det mindſte!
Derfor ſeiled du bort over Hav, om din Fader at høre 15.
Sagn, hvor Jorden ham ſkjuler, og hvad ham Skjebnen har tildeelt.
Lige du hen nu gaae til Heſtebetvingeren Neſtor!
vide vi bør, hvad Raad maatte han gjemmer i Barmen.
Ham indſtændigen bede du maae, at han Sandhed dig ſiger.
Uſandt ſiger han ei, thi ſaare forſtandig er Manden. 20.

Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling!
Mentor! hvorledes ham nærme mig skal jeg? hvorledes ham hilse?
Ikke Erfarenhed har jeg til sindigtfløgtige Tale;
ogsaa blues jeg ved, som Yngling at spørge den Gamle.

Ham gjensvarede da blaasiende Guddom Athene: 25.

Noget, Telemachos! snart du selv udtænker i Sindet;
Andet dig Guddommen vist indgiver; thi visseilig ikke
troer jeg, du fødtes, og fostredes op mod Guderne's Willje.

Pallas Athene talede saa, og hurtigen foran
gif hun selv, og strax han traadte i Guddommens Fodspor. 30.

Og de kom til de Pyliske Mænds Forsamling og Sæder.

Der med Sønerne Nestor sad, og Venner omkring ham
Maaltid lavede til, Kjød stegte og spiddede andet.

Men da disse de Fremmede saae, kom alle tilhobe
og dem i Hænderne tog, og dem indbød', Sæde at tage. 35.

Først af alle sig Nestors Søn, Peisistratos, nærmed,
Begges Hænder han greb og dem førte til Sæde paa bløde
uldene Skind ved den festlige Mad paa den sandige Strandbred,

hos Thrasymedes, hans Broder og næst ved Faderens Side,
Indmadstykker han gav dem, og Wiin udi gyldene Bæger 40.

Skjænked han for dem, og drak dem til og talede derpaa
saa til Pallas Athene, den Ægisbebaenedes Datter:

Henvend, fremmede Gæst! dig med Bøn til Drotten Poseidon;
Hans er Maaltidet, hvilket I nu, hidkommende træffe.

Naar du af Driften har offret, og bedet, som Pligten dig byder, 45.
ræk da Bægret til ham, at af honningliffige Wiindrif

offre han kan; da jeg troer, og han til de evige Guder
beder, og alle Menneſker jo til Guderne trænge.

Men han er yngre end du, med mig jevnaldrende: derfor
rækker jeg ogsaa først dig Billedpokalen, den gyldne. 50.

Talte, og Bægret med liflige Viin gav hende i Haanden.
 Og den forstandige Mands Kælsindighed glæded Athene,
 da han den gyldene Billedpokal først rakte til hende.

Strax henvendte hun inderlig Bøn til Drotten Poseidon:

Hør mig, du Jordomfavner, Poseidon! og ikke du nægte,
 at opfylde forvist alt Dette, om hvilket vi bede: 55.

Hæder lad Nestor først ledsage og alle hans Sønner!

Dernæst skjenke du ogsaa de Andre behagelig Gjengjæld,
 samtlige Pylliste Mænd for berømmelsesværd Hefatombe!

Mig og Telemachos und Hjemreise, naar Det han har udført,
 hvorfor paa hurtige, forte Skib hidover vi droge! 60.

Bedende talte hun saa, og selv hun det Alt fuldførte,
 rakte Telemachos derpaa det skjønne, det dobbelte Bæger:

og om det Samme Odyssevs' Søn Bøn gjorde til Guden. —

Men da Kjødets af Ryggen var stegt og af Spiddene taget,
 deelte de Stykkerne ud og nødte det festsige Maaltid. 65.

Siden, da Lysten til Drikke og Mad bortjaget de havde,
 Ordet iblandt dem tog hestrige Gereniske Nestor:

Nu det sommer sig først at forske og spørge, hvo disse
 Fremmede ere, da begge med Mad nu have sig kvæget. 70.

Fremmede Mænd! hvo ere I? hvor hidseilet paa vaade
 Veie I fra? For Handelens Skyld? eller flakke I vilde,
 ligesom Rovere, hen over Hav, som, vovende Livet,
 flakke omkring og Ondt mod fremmede Mennesker ove?

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa 75.
 freidig, thi freidigt Mod ham selv Athene i Barmen
 gav, for at spørge han skulde om længesøvnede Fader,
 og han et hæderligt Ny blandt Mennesker kunde sig vinde:

Nestor du Nesevs' Søn, du Achaiernes ypperste Hæder!
 Hvorfra vi ere, du spørger, og Alt jeg skal dig fortælle. 80.

Hid fra Ithakes Stad ved Neion kom vi — mit eget
 Erindet er, ei offentlig, det, som strax jeg skal nævne.
 Efter det vidtubredede Ny om min Fader jeg drager,
 noget at høre om ædle Odysseus, den djærve, som Troers
 Stad i Forening med dig — saa sig de — kjæpende indtog. 85.

Hørt vi have, hvorledes Enhver blandt alle de andre,
 hvilke mod Troerne stred', er ved sørgelig Død omkommen.
 Hiins Ulykke for Hver ukundbar gjorde Kronion.
 Thi ei Nogen kan sig forvist, hvorledes han omkom:
 om paa det faste Land han af fjendtlige Mænd er betvungen,
 eller paa vide Hav Amphitrites Bølger ham bortrev'. 90.

Derfor kommer jeg nu til dit Knæ, om sig du vil mig,
 hvilken begrædelig Død ham fældte, om selv du med egne
 Dine stuet den har, eller hørt den fortælle af andre
 vidtomstakkende Folk; thi til Jammer ham fødte hans Moder. 95.

Ei du af Skaansel mod mig, eller Medynk Noget formilde!
 men sandfærdigen Alt mig fortæl, som dit Die det mødte!
 Bønlig jeg beder, isald min Fader, den djærve Odysseus,
 enten i Ord eller Daad dig et Venstabsløfte har opfyldt
 hisset i Troiske Land, hvor Ondt Achaierne dsied'. 100.
 Dette du kalde igjen i Erindring og Sandhed mig sig!

Ham den Sreniske Nestor, den Gangertumlende svarde:
 Ven! da du minder mig her om al den Jammer, vi udstaae
 maatte iblandt hiint Folk, vi tappre Achaiernes Sønner,
 baade tilfids paa skymørkt Hav, da vi foere saa vidtom,
 byttebegjærlige, hvorfomhelst os førte Achilleus,
 og i enhver haard Kamp, vi ved Hersteren Priamos' store
 Stad udholdt', hvor efter hverandre de ypperste omkom:
 Der, hvor Nias, en Ares i Kamp, og der, hvor Achilleus,
 Der, hvor Patroklos, i Raad selv Gudernes Lige, og der, hvor 110.

- og min elskede Søn, Antilochoos, ligger, i Striden
 djærv, ulastelig, hurtig i Løb og vældig i Sværdslag —
 Anden og megen Besvær desuden vi døiede: hvilket
 dødeligt Menneſke magtede dog, alt Hiint at fortælle?
 Ikke om her du i fem og i ſex Aar blivende, vilde
 115.
 ſpørge om Alt, hvad hiſt de lede, de ædle Achaier,
 før af Fortællingen leed til Fædrenelandet du hjemdrog.
 Ni Aar Gjenderne trindt vi efterſtræbte og opſpandt
 Ondt ved ethvert Slags Liſt: knap endte tilſidſt det Kronion.
 Der ſig Ingen ved Siden af Hiin, i klogtige Anſlag,
 120.
 voved at ſtille, thi han, din Fader, den ædle Odysſeus,
 ſeired ved al Slags Liſt heel mægtig — om virkelig ogſaa
 hiin Mand avlet dig har; mig Forundring betager ved Synet.
 Ogſaa liig din Tale er hans, og ikke man ſige
 ſkulde, at yngre Mand ſaa lignende var ham i Tale.
 125.
 Dengang talede viſſelig jeg og den ædle Odysſeus
 aldrig forſkjelligt i Folkets Kreds og aldrig i Raadſlag.
 Eet Sind havende kun, med Forſtand og omhyggelig Klogſkab
 pønsed' vi ſtedſe paa det, ſom meeſt Argeierne gavned.
 Men, da Priamos' kneiſende Stad udplyndret vi havde,
 130.
 og vi tilſkibs bortdrog', og en Gud Achaierne ſpredte,
 Da udi Sind viſt Zevs udtænkte en ſørgelig Hjemvei
 for det Argeiiſke Folk, da ikke de alle Forſtand og
 Retſind havde, thi traf ſaa Mange en ynkelig Ekſebne
 ved den fordærvende Harm, Blaasie, den vældige Faders
 135.
 Datter, nægte, ſom Riv opvakte blandt begge Utreider.
 Alle Achaierne de da kaldte til Folkeforſamling
 daarligen, ikke, ſom ſømmeligt var, thi dalende Solen
 ſvandt, og tunge af Wiin kom ſammen Achaiernes Sønner.
 Begge de ſagde, af hvilken Grund de forſamlede Folket.
 140.

- Og opfordrede der Menelaos alle Achaier,
 Hu at vende til Hjemfartsvei over Havets den brede
 Ryg; men gandske det ei Agamemnon behaged, thi Folket
 vilde han holde tilbage for Festhekatomber at offre,
 og Athenais Harm, den rædsomme, først at forsone: 145.
 daarligt! og indsaae ei, at ikke han skulde den boie!
 Aldrig saa brat jo Sind forandre de evige Guder.
 See, saaledes med Tvedragts Ord mod hinanden de begge
 stode og op da sprang hver velfodpandsret Achaier,
 med en umaadelig Larm, thi forstjellige Raad dem behaged. 150.
 Ratten igjennem vi sov med sjeendtlige Tanker i Hjertet
 mod hverandre, thi Zevs os Straf for det Onde beredte.
 Karle i mægtige Hav vi andre da Skibene udtrak,
 førte ombord vort Gods og de dybtombæltede Kvinder.
 Hift Halvdelen af Hæren dog blev og holdt sig tilbage 155.
 samlet om Atreus' Søn, Agamemnon, Folkenes Hyrde.
 Men vi andre i Skibene steeg, og roede, og hurtigt
 bort de foer', thi en Gud os banded det vældige Storchav.
 Og vi til Tenedos kom. Der bragde vi Guderne Offre,
 higende efter vort Hjem; men Zevs end ikke os Hjemfart 160.
 undte, den grumme! men vakte igjen uhykkelig Trætte.
 Rogle i Skibene steeg', og tilbage med Karernes Tverad —
 (de, som førtes af Drotten, den kloge, den snilde Odysseus)
 vendte igjen til Behag for Atreus' Søn Agamemnon.
 Men, med den samlede Hær af Skibene, hvilke mig fulgte, 165.
 flygted jeg selv, da jeg saae, at Guddommen Ondt os bestemte.
 Flugt og tog Tydiden, den skjæffe, og skyndte paa Sine.
 Seent guldklokkede Helt, Menelaos, ogsaa os naaede,
 fandt os paa Lesbos først, hvor lange Seilads vi betænkte:
 enten vi ovenom Chios, det klippebedækkede, styre 170.

- skulde ved Psyræ ned og Chios beholde paa Benskæ,
 eller og ned en om Chios forbi stormsusende Nimas.
- Men vi til Guddommen bad, os et Tegn at vise, og dette
 gav han og bød os, tværs til Euboia Havet at stjære,
 for, med bratteste Jil fra Vanhølsstjebnen at flygte. 175.
- Flux med hvinende Pust da reiste sig Vinden, og hurtigt
 Skibene løb' over Fiskenes Bei; vi snart ved Geraiost
 lagde om Matten til Land, og rundeligt gave Poseidon
 Hove af Tyre til Tak for vor Fart over Havet det vide.
- Fjerde Dag det var, da de skjøntjævndannede Skibe 180.
- Tydeus' Søn, Diomedes, den Hestebetsvingendes, Venner
 stillede ved Argos i Havn. Jeg styrede til Pylos, og aldrig
 lagde sig Vinden, som først var af Guddommen sendt til at blæse
 Derfor uvidende kom jeg, min Søn! tilbage, og ikke
 hørte jeg, hvo af Achæerne frelst er bleven, og hvo der 185.
- omkom. Dog, hvad siddende her i min Borg jeg har udspurgt,
 skal du, som billigt, erfare, og ei jeg vil det fordølge.
- Vel Myrmidonernes Hær kom hjem, den landseerfarne,
 — sig de — fort af den herlige Søn af stolte Achilles:
 vel Philoktetes og, hiin glimrende Spire af Poias: 190.
- Alle sine Idomeneus og hjembragde til Kreta,
 som kom frelst fra Krigen, og Ingen ham røvede Havet.
- Men om Attiden J selv hørt have, endstjøndt i det Fjerne,
 at, ved hans Komme, ham sørgelig Død paaførte Nigisthos.
- Denne det visse og undgjeldte og jammerligt omkom. 195.
- Godt saaledes det er, naar Sønnen af myrdede Mand dog
 bliver tilbage, thi Hevn han tog over Faderens Morder,
 Niddingen, hiin Nigisthos, som dræbte hans herlige Fader.
- Saa du ogsaa, min Ven! (thi jeg seer, du er fager og stor nok)
 vise dig djærv, at berømmes du kan af de sildigste Slægter. 200.

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa:

Nestor, du Nestos' Søn, du Achaiernes ypperste Hæder!
 Skrækkelig Hevn har Hiin og taget, og alle Achaiier
 vidt udbrede hans Roes, som skal lyde for kommende Slægter.

O gid Guderne havde mig Kræfter forundt til at straffe 205.
 Beilerens Skare for hiin dybtkrænkende, voldsomme Uret,
 hvilke mig spottende frækt, opfinde den skjændigste Udaad!
 Eligt Held vilde nu Guderne ei, tilspindes mig skulde,
 ei min Fader og mig! Men med Taal Alt bør vi nu bære.

Ham den Gereniske Nestor, den Gangertumlende, svarede: 210.

Kjære! da Eligt i Erindring du nu ved din Tale mig bringer:

Rygtet fortæller, at Beilerens Hob, talriig, for din Moders
 Skyld udi Borgen, imod din Willie finde paa Udaad.

Siig mig, om villig af disse du saa dig lader betvinge,
 eller dig Folket er hadsk i dit Land, tilskyndet af Gudsagn? 215.

Hvo veed? Snart kan han komme engang og Fornærmelsen hegne,
 ene maafke, eller ogsaa foreent med alle Achaiier.

Hvis blaasiede Guddom Athene kun vilde dig elste,
 som hun Odysseus før, den hædrede, fjærlig beskytted,
 hisset i Troiske Land, hvor Ondt Achaiierne døied'. 220.

Aldrig jeg Noget har seet saa klarligt af Guderne elstes,
 som ham klarligen stedse til Hjælp stod Pallas Athene.

Elsted hun dig saaledes, og sørgede for dig i Hjertet,
 Mangen af Hine forglemte da vist, at tænke paa Bryllup.

Ham den forstandige Yngling, Telemachos, svarede derpaa 225.

Aldrig, o Gubbe! jeg troer, fuldbyrdes vil dette, du siger;
 Alt for stort er dit Ord: mig Forundring betager, thi aldrig
 dette mit Haab opfyldes, om selv end Guderne vilde.

Ham gjensvarede da blaasiede Guddom Athene:

Hvad for et Ord er fra Tændernes Hegn undsluppet dig, Yngling? 230.

Vil det en Gud, da frelser han Mennesket, selv i det Fjerne.
 Hellere ønskede jeg, af megen Besværlighed trykt at
 komme tilbage til Mit, og see Hjemvendelsesdagen,
 end, hjemkommen, ved Arnen at myrdes, som Drot Agamemnon
 faldt, af sin egen Viv og Nigisthos lumskelig myrdet.

235.

Døden, for Alle fælleds, dog selve de Himmelske ikke
 kunne for elskede Mand afværge, naar denne engang skal
 rammes af dybtsvøndybsende Døds den fordærvende Skjebne.

Hende Telemachos svarde igjen, den forstandige Yngling:

Mentor! vi meer ei tale om sligt, hvor dybt vi end sørge!
 Ikke for Ham dog aabner sig meer Hjemvendelsesveien;
 men ham de Evige Død og den mørkeste Skjebne bestemte.

240.

Nu om et andet Ord udforske jeg vilde og spørge
 Nestor, thi fremfor Enhver han Retfærd kjender og Viisdom.
 Alt tre Menneskeslægter, fortælle de, har han behersket.

245.

Naar jeg ham stuer, han liig mig synes de evige Guder.
 Nestor, du Neleus' Søn! sandfærdigen sig, hvorledes
 omkom Atreus' Søn, vidtherstende Drot Agamemnon?
 Hvor var da Menelaos? og hvilken Fordærvelse opfandt
 lumste Nigisthos, da langt kampstærkere Mand han ihjesslog?
 Var Menelaos ei i Achaiske Argos? i andet
 Land ombanked han end? og Hiin sig dristed til Mordet?

250.

Ham den Sereniske Nestor, den Gangertumlende, svarde:

Gjerne, min Søn! jeg Alt sandfærdigen skal dig fortælle.

Tænke du kan og vist nok selv, hvorledes det skeete.

255.

Hadde kun Atreus' Søn, guldblokkede Helt Menelaos,
 da fra Troia han drog, Nigisthos truffet i Borgen
 levende, da var gydelig Jord ei gydt paa den Døde,
 men ham Hundenes Flok og Fuglene havde fortæret,
 langt fra Byen etsteds henkastet paa Marken, begrædt af

260.

- ingen Achaisk Kvinde, thi fæl var Daaden, han opfandt.
 Thi den Tid, vi hist, fuldbringende mangan besværlig
 Kampdykt, laae, Agamemnon's Biv med Emiger bedaared
 magelig Han i en Krog af det hestopfødende Argos.
 Wisfelig hun og først affkyede den skjændige Gjerning 265.
 Klytaimnestra, den ædle (thi godt hun tænkte i Hjertet,
 ogsaa en Sanger der var, hvem paalagt havde Atriden,
 da til Troia han gif, hans Hustrue nøie at vogte.)
 Men, da Skjebnen, af Guderne sendt, ham hilled og henreob,
 Sangeren tog han da, og førte ham bort til en øde 270.
 Ø, og lod ham til Fangst og til Bytte for Fuglene vorde.
 Hende, den elskende, førte han elskende hjem til sin Bolig.
 Mange Bove han brændte paa Gudernes hellige Altre,
 mangt Pragtsmykke til Templer han gav, af Vævet og Gyldent,
 da, som aldrig han haabed i Sind, Stovværket var fuldført. 275.
 Vi nu begge, Atriden og jeg, i Forening fra Troias
 Kyst hjemvendende seilede bort, som fortrolige Venner.
 Da vi til Sunion kom, til Attikas hellige Forbjerg,
 ansaldt Phoibos Apollon brat Menelaos' Styrmand,
 og med en mild Piiil Døden ham gav, imedens han sad med 280.
 Roret i Haand, og styred det letheløbende Fartoi —
 Phrontis, Dnetors Son, som Seir blandt Mennekeslægter
 vandt, i Kunsten, at styre et Skib, naar Stormene fremfoer'.
 Saa opholdtes han der, skjøndt higende efter at reise,
 medens han Wennen begrov, og offred ham Dødningeooffre. 285.
 Men, da ogsaa, paa viinmørkt Hav, i de bugede Skibe,
 Hiin til Maleias kneisende Bjerg, henseilende, kommen
 var i sit Løb, vidtskuende Zevs ham en sørgelig Reise
 havde bestemt, og over ham god skarptsusende Windes
 Puff, og Vølger mod Sky opsvulmende, høie, som Bjerge. 290.

- Skibene Zevs adskilte, og nogle mod Kreta han kasted,
 did, hvor Kydoniske Folk boer trindt om Jardanos' Strømme.
 Der udspringer i Søen en glat, spidskneisende Klippe
 tæt ved Gortyniske Grændse, i Skymørktstrømmende Havdyb,
 op mod den venstre Pynt slaaer Notos de vældige Bølger 295.
 ligefor Phaisos, og vældige Sø bortstødes af liden
 Steen; did Skibene kom, og med Rød fra Fordærvelsen undslap
 Folket, men Bølgen mod Fjeldsteenskaat brat Skibene knuste.
 Fem af Skibene dog med de fortblaamalede Stævne
 kastede hen til Nigypotos' Strøm Stormvinden og Søen. 300.
 Saa han rigeligt Gods og Guld sig samlende, stakket
 vidt med Flaaden omkring til forskjelligttalende Folkslags;
 medens Nigisthos den rædsomme Daad udtænkte i Hjemmet,
 slog Atriden ihjel, og underlagde sig Folket.
 Syv Aar herskede han i det guldspragtrige Mykene; 305.
 men i det ottende Aar til hans Straf kom ædle Drestes
 hjem fra Athenes Stad og ihjesslog Faderens Morder,
 Riddingen, hiin Nigisthos, som dræbte hans herlige Fader.
 Og, da han havde ham dræbt, Gravmaaltid han alle Argeier
 gav, da den hadede Moder han jorde og feige Nigisthos. 310.
 Samme Dag til ham kom raabvældige Helt Menelaos,
 førende Nigdomines Last, saa stor, som Skibene magtet'.
- Heller ei du, min Ven! omvænke saa fjernt fra din Hjemstavn,
 længe forladende alt dit Gods, og hine i Huset
 skjændigt regjerende Mænd, at Alt ei dele de skulle 315.
 og dig fortære dit Gods, og forgjæves din Reise skal worde.
 Men jeg raader og beder dig, hen til Drot Menelaos
 reise, thi sidst er han fra fremmede Lande tilbage
 kommen, fra Mennesker, hvorfra vist ei Nogen i Hjertet
 fattede Haab om at komme, naar først bortkasket ham havde 320.

Stormene over et Hav saa stort, fra hvilket i samme
 Mar ei Fuglene flyve; thi stort og frygteligt er det.
 Didhen drage du derfor nu med dit Skib og dit Mandskab,
 eller tillands du hellere vil, skal Bogn du og Heste
 faae — mine Sønner dig og til den hellige Stad Lakedaïmon
 skulle ledsage, til hiin guldblokkede Helt Menelaos.

325.

Ham indstændigen bede du maae, at han Sandhed dig siger;
 Usandt siger han ei, thi saare forstandig er Manden.

Saa han talte, og Helios sank og Mørket sig fremsneeg.

Ordet iblandt dem tog blaasiede Guddom Athene:

330.

Olding! Visselig talet du har saaledes med Sandhed.

Tungerne nu, velan, I skjære, og Vinen I blande!

og, naar Poseïdon og andre af Himmelens Guder vi Offer
 udgydt have, tilfængs vi gaae, da Timen er kommen.

Dalet er alt udi Vest Daglystet, og ei det sig sømmer,
 længer ved Gudernes Maaltidsbord at sidde, men bortgaae.

335.

Saa hiin Datter af Zevs. Og Formaningen løde de alle.

Derpaa Herolderne Vandet dem ud over Hænderne gode,
 Unglinger fyldte med Drik Viinblandingskåaler til Manden,
 deelte til Alle omkring, udi Bægrene øfende Offret.

340.

Tungerne kasted' i Ilden de nu, opstode og offred'.

Men, da offret de havde, og drukkert hvad Lysten begjærte,
 Unglingen, Guderne liig, Telemachos, og Athenaide,
 begge igjen til det bugede Skib sig vilde forføie.

Men dem Nestor med Ord angreeb og holdte tilbage:

345.

Zeus og alle de andre, de evige Guder, forbyde,
 at til det hurtige Skib fra mig bortvandrer I skulde,
 som fra en Mand, der gandske for Klæder var blottet, og fattig,
 og i hvis Huus ei Dækker der var og Tæpper i Mængde,
 enten for ham eller Gjæster til blødtføndysfende Leie!

350.

Nof af Dækker til Senge jeg har og af Tæpper i Huset.
 Aldrig jeg lader en Søn af en saadan Mand, som Odysseus,
 lægge paa Skibets Dæk sig til Sovn, saalange som jeg skal
 leve, og Sønner jeg siden i Huset jo lader tilbage,
 for at beværte enhver Gæstven, som kommer til Borgen.

355.

Ham tiltalte igjen blaasiede Gudsdom Athene:

Sandt er dette, du siger, o elskede Olding! og lyde
 bør Telemachos dig, langt skjønnere saa det skal vorde.
 Derfor hjem han følge dig nu, at hist i din Bolig
 lægge han kan sig til Ro! Men jeg gaaer ned til det sorte
 Skib, vort Mandskab at muntre og Alt i Orden at bringe;
 thi jeg rose mig kan, blandt disse den ældste at være;
 yngre er' alle de andre Mænd, som fulgte af Venkab
 hid, — høihjertede Yngling, Telemachos, lige i Alder.

360.

Der jeg nu udhvile mig vil ved det bugede, sorte
 Skib; men i Morgenens Gry jeg hen til de stolte Kavkoner
 drager, thi der mig en Gjeld skal betales, som ikke er ny, og
 ikke saa liden; men ham, da hid til dit Hjem han er kommen,
 sende du bort med din Vogn og din Søn, og Gangere giv ham,
 hvilke de letteste ere i Løb og de bedste i Kræfter.

365.

370.

Saa hun talte, og bort blaasiede Gudsdom Athene
 fløi, som en Orn, og Forbavselse greb hver Mand, som det skued.
 Og saa den Gamle Forændring betog, da han saae det for Dine.
 Og han i Haand Telemachos tog og talte, og sagde:

Ikke jeg troer, o Ven! at du feig vil vorde og kraftløs,
 da i din Ungdom Guderne saa dig ledende følge.
 Ingen anden af dem, der beboe de Olympiske Borge,
 var det, end Zevses Datter, den hædrede Tritogeneia,
 hun, som din Fader, den djarve, iblandt Argeierne hædred.
 Naadig, o Dronning! os vær! Udmærket Berømmelse skjænk mig

375.

380.

felv og min Affkom med, ¹ faavelksom min ærbare Huustro!
 Offre dig vil jeg et Nød, breedpandet, og aldrig betvunget,
 eet Aar gammelt, som Jngen endnu har ført under Naget:
 denne jeg offre dig vil, og Guld om Hornene drive.

Bedende talte han saa; og Pallas Athene ham hørte.

385.

Dg den Gereniske Nestor, den Gangertumlende, foran
 Sønner og Svigersønner da gik til sin herlige Bolig.
 Men, da i Drottens den prægtige Borg indtraadte de vare,
 satte sig alle i Orden omkring paa Stole og Troner.

Men for de did ankomne i Blandingskaalen den Gamle
 blandede Vinens den listige Drik, Huusholderstken aabned
 først i dens Alders det ellefte Aar, afløsende Spundset.
 Denne nu blanded i Skaalen den Gamle og bad til Athene
 meget, og offred til Zevs' den Egisbevæbnedes Datter.

390.

Men, da offret de havde og drukkert hvad Lysten begjærte,

395.

da bortvandred omsider Enhver til sit Hjem for at hvile.
 Men den Gereniske Nestor, den Gangertumlende, tilbød
 ædle Odyssevs' Søn, Telemachos, Leie i Borgen i
 selv, i den firrlige Seng og i høit gjenlydende Dmgang.

Dg hos ham spyddjærve Peisistratos, Mændenes Fører,
 lagde sig han, som af Søunnerne end var hjemme og ugift.
 Selv i et indre Gemak af Palladset det høie, han hvilte,
 og ham hans Huustro, Dronningen, Seng og Leie beredte.

400.

Men da den tidlige Eos, den rosenfingrede, lyste,
 reiste af Leiet sig op den Gangertumlende Nestor.

405.

Ud af Palladset han gik, og paa glattilhuggede Steen sig
 fatte, som henlagt var ved den høitopstigende Borgport,
 hvid, og som Olie glindsendeblank, paa hvilken sig forhen
 Nelevs pleied at sætte, i Raad opveiede Guder.

Men, af Skjebnen betvungen, var han nedgangen til Hades.

410.

Nu den Gereniske Nestor, Achaiernes Vogter, paa denne
 sad, med Scepter i Haand, og omkring ham samlede alle
 Sønnerne, kommende ud af Gemakkerne: Perseus, Echephron,
 Stratios og, med Aretos, og gudliig Helt Thrasymedes:
 og Peisistratos, Drotten, den sjette, — Telemachos, Guders
 Lige, de med sig førte og satte ved Siden af Kongen.
 Ordet iblandt dem tog hestrige Gereniske Nestor:

Hurtigen, kjæreste Børn, opfylder mig, hvad jeg forlanger:
 at jeg af Guderne først kan bede Athene om Naade,
 hende, som klarligen kom til Gudens det festlige Maaltid.
 Een paa Marken skal ud, for Rødet af hente, at snarest
 muligt komme det kan: køvogtende Hyrde det drive!

Een til den ædle Telemachos' Skib, det sorte, skal vandre,
 hid alt Mandskabet føre, og to blot lade tilbage.
 Atter skal Een Guldsmeden, Laerkes, befale at komme
 hidhen, at han om Hovedets Horn mig Guldet kan drive.
 Alle I andre forbliver her! og til Ternerne siger
 inde i prægtige Borg, at de Alt maae berede til festligt
 Maaltid trindt, og Ved, klart Vand, og Stole os bringe.

Saa han talte, og travlt fik Alle, og Rødet fra Marken
 kom, og fra hurtige Skib, det skjøntjevndannede, snart og
 kom høihjertede Ynglings, Telemachos', Venner, og Smeden
 kom, bar med sig sin Kunstis Fuldendere, Smeddenes Værktoi:
 Ambolt, Hammer og Tang, heel kunstigen dannet, med hvilke
 Guldet han udarbeided; tilsidst kom ogsaa Athene,

Deel at tage i Dffringens Fests. Hestjagende Olding,
 Nestor, Guldet ham gav, og om Hovedets Horn han behændig
 drev det, at glæde sig maatte Gudinden ved Smykket at se.
 Ædle Echephron og Stratios trak ved Hornene Kvien,
 Mensfelsesvandet Aretos i billedblomstrende Rjedel

bragde fra Kammeret ud, og det hellige Korn i den anden
 Haand i en Kurv han bar. Kampmodige Helt Thrasymedes
 stod med hvæsfede Øre i Haand for Kvien at falde.
 Perseus holdt Blodkarret, og gangertumlende Nestor
 Festen begyndte med Vand og med Korn, og begyndende bad han
 meget til Pallas, og Hovedets Haar han kasted i Jlden. 445.

Men, da bedet de havde, og Offerfornene udstræet,
 flux da Nestors Son, den fyrige Helt Thrasymedes,
 staaende nær, hug til; og skjar hver Sene i Rakken
 Øren igjennem, og Kvien's Kraft opløste. Med høit Raab
 Døttre og Sønnedøttre da bad' og Nestors den fydfte
 Viv, Corydike selv, hiin ældste af Klymenos' Døttre. 450.

Op fra vidtveibredende Jord den løfted' de Andre,
 holdt den, og Mændenes Drot, Peisistratos, slagtede Kvæget.
 Mærkt udstrømmede Blodet og Livet fra Venene flygted. 455.
 Brat da Kroppen de deelte, og strax Laarstykkerne affar',
 alt paa tilbørlige Wiis, og ind dem hylled' i Tidets
 dobbelte Lag, og med Kjød af de øvrige Dele dem dækked'.

Gubben paa flovede Bed det brændte, og Winen den dunkle
 offred, og hos ham Unglinger holdt fengrenede Gaffler. 460.
 Men, da Bøvene brændt de havde og smagt Indmaden,
 skare de derpaa smaat det Andet og stak det paa Epid, og
 stegte det, medens i Hænder de holdt skarptstingende Bradspid.

Men i den samme Stund Polykaste Telemachos baded',
 Sønnen af Neleus, Nestors den yngste, den yndige Datter. 465.
 Og, da hun badet ham havde, og salvet med Oliens Fedme,
 kasted hun Rappen omkring ham, den skjønne, tilligemed Kjortlen.
 Ud han af Karret da steg, liig Himmelen's Guder i Skabning,
 gif, og fatte sig hen hos Nestor, Folkenes Hyrde.

Men, da Kjødet af Ryggen var stegt og af Spiddene taget, 470.

fadde de alle tilbords, og op da reiste sig gjæve
Mænd og skjænkede Vinen omkring i de gyldene Bægre.
Men, da Lysten til Drikke og Mad bortjaget de havde,
Ordet iblandt dem tog hestrige Gereniske Nestor:

Sønner! velan, for Telemachos frem skjæntmankede Heste 475.
trækker og spænder for Vogn, at han snarligen Weiens kan ende.

Taledede saa. Og hans Bud opmærksomt de hørte og adlød.
Og de i Hast nu spændte for Vogn raskesttravende Heste.
Med udi Vognen Brod og Viin huusholdende Kvinde
lagde, og Netter, som nydes af gudopfostrede Konger. 480.

Op Telemachos steg udi Vognens det prægtige Sæde;
Med ham Nestors Søn, Peisistratos, Mændenes Fører,
Vognens Sæde besteg, og tog udi Hænderne Tømmen,
pidstede derpaa til Løb, og ei uvillige fløi de
hen over Marken, og Pylos, den kneisende Stad, de forlode. 485.
Dagen igjennem om Rakkerne trindt de rystede Aaget.

Helios dalende svandt og Weiene skyggedes alle.
Og de til Pherai kom, hvor Bopæl havde Diokles,
hvem Orsilochos avled, en Søn af Floden Alpheios.
Der om Natzen de sov, og dem Hiin Gjæstvenskab beviste. 490.

Men, da den tidlige Gos, den rosenfingrede, lyste,
spændte de Hestene for, og den glimrende Vogn de besteg,
ud af Gaarden de foer' og af høitgjenslydende Omgang,
Hestene pidstede' til Løb, og ei uvillige fløi de.
Hvedebærende Slette de naaede, og Reisen de derpaa 495.
endte i Hast, saa raskest hentraak dem de hurtige Heste.
Helios dalende svandt, og Weiene skyggedes alle.